

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

VÝTAH DO PEKLA

05

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

E
FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Kladivo na čaroděje

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*

Připravujeme:

6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Sít přízraků*

Kladivo na čaroděje

VÝTAH DO PEKLA

Copyright © Jiří Pavlovský, 2013
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2013
Cover Art © Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2013

ISBN 978-80-7425-946-3 (ePub)

ISBN 978-80-7425-947-0 (mobi)

ISBN 978-80-7425-948-7 (PDF)

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybít byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Šla poslepu mezi nehybnými těly a snažila se na MP3 přehrávači najít skladbu, kterou by neslyšela už stokrát. Nakonec to vzdala a sundala si sluchátka.

O patro výš se rozléhalo zuřivé a suché kašlání, dávení a zoufalý boj o kyslík. Tady byl klid. O patro výš vás pořád někdo volal hlasem plným zoufalého vzteku, s netrpělivostí člověka, který už neměl žádný svůj čas, ale měl všechn váš.

Tady byl klid.

Některé sestry sem chodily souložit. Aspoň to slyšela. Rajcovalo je, když se na ně přitom pacienti koukali.

„Nic nevidí,“ oponovala Sylvie. „Jsou v kómatu.“

„Třeba jo,“ říkaly ty, které slyšely o někom, kdo si to tam chodil užívat. „To nevíš. To je na tom právě to sexy.“

„Mně to sexy nepřijde,“ řekla Sylvie. „Mně to teda přijde pěkně nechutný.“

„To říkáš teď,“ oponovaly ty, které měly důvěrné informace. „Za půl roku už tam z tebe bude nějaký doktor vyšoustávat duši.“

To nebylo moc pravděpodobné, pomyslela si Sylvie. Ne, že by tak věřila ve svou morální bezúhonnost, na to se příliš dobře znala, ale na oddělení moc fešáků nebylo. Proč taky. Tady nebylo koho zachraňovat. Tady, mezi vegetáky, na oddělení chronické resuscitační péče, se člověk nemohl vytáhnout a oslnit. A Sylvie musela s hanbou uznat, že ten nejhezčí chlap v okolí leží přímo tady na pokoji.

Pokud by se natáčela mužská varianta Šípkové Růženky, tak by režisér nemohl sehnat lepšího představitele. Bylo mu dvacet osm, bledou tvář básníka měl rámovanou černými vlasy a i ta vyživovací hadička v nose mu docela slušela. Vypadala jako moderní módní doplněk. Muž byl dokonalým pro-

totypem černovlasého cizince. Byl krásný a podle tvrzení zkušenějších sestřiček ho měl jako kůň. Sylvie ještě nenašla odvahu si to ověřit.

Šípková Růženka, usmála se do tmy. Možná, kdybych ho políbila...

Tak mě odsud vyhodí.

Pořád lepší, než kdyby mě chytli, jak se mu dobývám pod nemocniční rubáš.

Sylvie věděla, že je to špatný nápad a nebyla tak naivní, aby věřila na pohádky, jenže se nemohla téhle myšlenky zbavit. Bylo jí taky jasné, že i kdyby zničehonic otevřel oči, tak by ho ani nenapadlo si s ní něco začít. Spíš by ho klofla Martina.

Sylvie se zachmuřila nad nespravedlností osudu a sedla si na židli u stěny proti dveřím. Rozsvítla si kovovou a omlácenou lampičku vyzdobenou obřím erárním číslem. Někdo ji sem dal i se stejně omláceným nemocničním stolkem. Zřejmě někdo, kdo chtěl, aby to k sobě ladilo.

Podívala se na hodinky. Nejméně půl hodiny se po ní nikdo nebude shánět. Pak se vzbudí stará Poljakovská a vzburcuje celé oddělení. Ne, že by Sylvie někomu přála smrt, ale chvílemi si říkala, že bez Poljakovské by všem bylo líp. Možná i Poljakovské by bylo bez Poljakovské líp.

Otevřela si knihu a namířila lampičku na její stránky. Světlo ozářilo novou Wardovou ostře, jako při výslechu. Tak uvidíme, co z knihy vypadne.

V šeru se pohnulo tělo na prostěradle.

Sylvie sebou škubla. Když to slyšela poprvé, mohla ji ranit mrtvice, ale teď už si zvykla na to, že nehybná těla pacientů v protahovném kómatu nejsou nikdy tak úplně nehybná. Náhodné záškuby svalů, automatické tělesné pochody, otvírání a zavírání očí, zívání – i když byly mozky v limbu, těla žila svým vlastním životem.

Sylvie otevřela Wardovou a začala číst. Už by si to tam měli brzo rozdat. Blížila se stránka tři sta a tam byl vždycky první velký sex.

Opět to zašramotilo.

Sylvie zvedla oči od knihy a zaposlouchala se do ticha. Chvilí se nedělo nic a pak znovu zašustilo prostěradlo.

V místnosti svítila jen lampička na stolku. Kdyby rozsvítila velkou, tak to přitáhne pozornost okolí a někdo to sem buď přijde zkontrolovat, nebo si popovídat. Ani na jedno neměla Sylvie náladu. Sylvie měla náladu na romantické a trpící upíry. Ale teď toho, že nechala zhasnuto, litovala. V šeru viděla jen nehybné obrysy ležících postav. Ani za světla to nebyl veselý pohled, ale ve tmě to vážně až příliš připomínalo márnici.

Něco cvaklo, jako když ruka klepne o železný rám postele.

Sylvie zavřela knihu a položila ji na stolek. Zvedla lampičku a jako baterkou s ní namířila na postele seřazené u obou stěn místnosti. Ze tmy vykrajovala propadlé tváře, které se stále dívaly do stropu a nevnímaly okolní svět. Jen...

Sylvii přišlo, že mají mnohem vytřeštěnější oči.

Chtěla jít ke dveřím rozsvítit, jenže prostor mezi postelemi jí najednou přišel šíleně úzký. Sotva by se protáhla.

Pitomost. To dělají jen stíny vyvolané světlem lampičky, které natahují čela postele. Jenže stejně se nedokázala přinutit, aby udělala první krok.

Možná se stal zázrak. Možná se nějaký pacient začal probouzet. Už se to stalo. Ne za její služby, ale tihle měli ještě šanci. Malou, ale –

Teď se zašustění ozvalo z obou stran.

Sylvie ztuhla. Jedna její část ji nutila proběhnout rychle uličkou, vyběhnout o patro výš a zburcovat doktora Jindru. Druhá... druhá se chtěla ujistit. Co když vyhlásí poplach a pak se zjistí, že sem jen vběhla myš? A něco hluboko v její hlavě jí k tomu šeptalo: A co když se probudil ten kluk s černými vlasy?

Přejela světlem lampičky po místnosti. Jediné, co se pohnulo, byly stíny. Vstala ze židle a vrznutí se jí zařízlo do uší. Podivné šustění ale slyšela pořád.

Udělala několik dlouhých a rozhodných kroků k posteli. Zamířila k mladíkovi.

„Haló?“ řekla Sylvie a připadala si přitom jako absolutní trubka. „Jste vzhůru? Je vám dobře?“ Určitě ji učili, jak se v podobné situaci chovat, ale právě teď měla v hlavě vakuum.

Něco za ní zašustilo. Otočila se. Na vedlejší posteli se chvěl monstrózně obézní muž. Měl otevřené oči a doširoka rozevřenou pusou. Sylvie odvrátila zrak, ale jinde to nebylo lepší. Černovlasý mladík zíral do stropu a pomalu otevíral ústa, jako by chtěl začít křičet.

Asi by měla zaběhnout pro doktora. A to co nejdřív.

Mladík se roztřásl. A následovali ho ostatní. Kolem Sylvie se rozdrncely postele. Mladík otevřel ústa tak, že mu popraskaly koutky úst a na bílé prostěradlo vytryskla krve. Sylvie zareagovala dřív, než si to mohla promyslet. Položila mladíkovi ruku na hrudník, aby ho uklidnila. „To bude dobré,“ řekla. „To bude–“

Mladík ji chytl za ruku a zafal do ní dlouhé nehty. Sylvie vykřikla bolestí. Ještě víc otevřel pusou a něco mu prasklo v čelisti. Začal rvát a vzápětí se rozeřvali další pacienti.

Sylvie se k nim přidala.

* * *

Ester von Blaschkof kráčela chodbou a šířila kolem sebe atmosféru elegance a pohrdání. Sukně, která jí sahala do poloviny stehén, stála víc než většina vybavení nemocnice. A to byla jedna z těch levnějších.

Na druhou stranu, nemocnice taky nebyla z těch nejdražších.

Šéf oddělení kolem ní poskakoval jako pudl nadšený z návratu svého ztraceného pána – ostatně, pudla připomínaly i jeho bílé, kudrnaté vlasy a postava. Sahal Ester sotva po prsa a rozhodně si na to nestěžoval.

Ester neměla dobrou náladu, což nebylo nic nového.

„Jestli mě sem taháte kvůli nějaké pitomosti, tak... Víte přece, jak skončil váš předchůdce?“

Doktor Jindra věděl. Prý Ester von Blaschkof nějak obtěžoval. Našli ho, jako sedí u svého stolu a hraje skořápky s kalíšky od kafe z automatu v přízemí. Jako kulička mu sloužila jeho oční bulva. Druhou mu našli v kapse.

Na slepce mu skořápky docela šly.

„Ne. Ne ne ne. Není to žádná pitomost. Uvidíte sama.“

„Uvidíme,“ řekla suše.

Dál už Ester jen tiše kličkovala mezi dírami v zeleném lino-leu, dokud její pudlovitý průvodce neotevřel dveře do oddělení vyhrazeného pro ty, kteří spali spánkem kómatických. „Tadá!“ řekl a pak si zřejmě uvědomil, že to není zrovna nejvhodnější reakce, a sklopil hlavu.

Ester vstoupila dovnitř a rozsvítila. Zářivka na stropě neochotně zablikala, ale nakonec se dala přesvědčit a zasáhla místnost neduživým světlem. Stejně tak zasáhl Ester štiplavý zápach moči a dezinfekce. Vytáhla z kabelky kapesníček a dala si ho před ústa a nos.

„Obávám se, že jsme ještě nestačili úplně uklidit,“ řekl její průvodce. „Nikomu se sem moc nechce. Uklízečky jsou trochu pověřivé, a...“

Ester udělala krok vpřed.

Postavy na postelích byly zkroucené, s vytřeštěnými výrazy absolutní hrůzy. Několik mužů mělo vykloubenou čelist.

„Téhle jsme nedokázali vyměnit povlečení,“ řekl doktor a Ester nedělalo problém pochopit proč. Prsty ženy byly zařáté hluboko do matrace. „Stalo se to včera večer. Našla je jedna ze sestřiček. Ani nechci vědět, co tu dělala. Někdy je lepší nevědět, říkám já. Úplně se z toho složila. Volal jsem vám hned, co jsem –“

„Ano, samozřejmě,“ uřála ho Ester. „A všichni byli...“

„Ano. Všichni byli v kómatu. Někteří už několik let. To mi řekněte, co může takhle vyděsit lidi, co jsou v bezvědomí?“

„To nechtějte vědět,“ řekla Ester von Blaschkof.

* * *

„To nechtějte vědět,“ řekl Felix Jonáš. „Ale řekněme, že je to jogurt,“ navrhl. „Já si to tak taky říkám.“

Ester se znovu podívala na umatlané křeslo.

„Prý někde dělali průzkum o čistotě hotelových pokojů,“ pokračoval Felix. „Našli stopy spermatu i na stropě.“ Podíval se na strop. „Z toho by se mohla udělat olympijská disciplína. Myslím, že by byla zajímavější než většina ostatních discip-

lín.“ Felix se svalil na postel. „Takže chápu, že se u nás neposadíte.“

„Předpokládám, že to děláte schválně. Že se ubytováváte v takových špinavých dírách.“

„Je to tříhvězdičkový hotel.“

„Říkám snad něco jiného? Dělá vám dobře, když za vámi musím lézt na taková místa. A to jsem ještě dnes byla v nemocnici. Všechno oblečení jsem mohla spálit, jak bylo cítit dezinfekcí.“

„Něco vážného?“

„Ani ne, starší model od Gucciho.“

„Myslel jsem toho, za kým jste byla v nemocnici.“

„Co? Ne, ti jsou v pohodě. V kómatu.“

„Aha.“

Felix Jonáš měl na sobě jen trenýrky a vytahané tričko Guns'n'Roses, což jasně dávalo na vědomí, jak moc staré tričko to je. Natáhl se na posteli a dal si ruce za hlavu. „V ledničce je pivo. Asi. Možná jsem ho včera vypil. V kohoutku je voda, v tom hrnku s nápisem kafe je kafe, hrnky jsou v té skřínce pod televizí –“

„Vážně jste velmi pohostinný.“

„Kdybych věděl, že přijdete, nakoupím chlebičky a dort.“

Ester se rozhlédla a odkopla stranou zmuchlané kalhoty. „Nemůžeme jít někam, kde nebude hrozit nebezpečí, že se pozvracím?“

„Dole je bar.“

„Všechno je lepší než tohle. Nebo jste měl snad nějaké jiné plány?“

„Chtěl jsem trénovat na olympiádu,“ řekl Felix.

Za pár chvil už seděli dole v baru. Ester v sexy kostýmku, Felix v tričku Depeche Mode a trenýrkách. Na nohách měl sandály a na krku kravatu. „Je to slušný podnik,“ vysvětlil. „Pouští sem jen lidi s kravatou.“

Ester měla ústa stažená do úzké čárky. Slušelo jí to. „Chcete mi udělat ze života peklo, co?“

„Chtěla jste nás zabít.“

„Pořád chci. Čím dál víc.“

„Jenže ostatní rozhodli jinak.“

Ester vydala zvuk, který jasně vyjadřoval, co si o tom rozhodnutí myslí. Ostatní hosté je ze všech svých sil ignorovali. Číšník taktéž. Ester vylovila z kabelky mobilní telefon a na displeji se objevil hrůzou znetvořený ženský obličej.

„Vy po ránu?“ zeptal se Felix.

„Pacientka. V kómatu je už skoro deset let.“

„Moment,“ řekl Felix Jonáš už bez jízlivého podtónu. „Jestli se jí tohle stalo před deseti lety, tak –“

„Tohle se jí stalo včera.“

„Ale –“

„Tohle se jí stalo, když už byla v kómatu.“

„Něco ji...“ Felix se znovu podíval na mobil, „něco ji takhle vyděsilo, když byla v kómatu?“

„Něco je všechny takhle vyděsilo. Celé oddělení.“

„A...“

„Jenom ty ve vegetativním stavu.“

Felix šoupl mobil zpátky k Ester. „A my máme zjistit, co to bylo, pokud hádám správně.“

„Ne.“

„Ne?“

Teď bylo na Ester, aby se spokojeně usmála, opřela se v křesle a přehodila si nohu přes nohu. „Ne. My víme, co to bylo. My chceme, abyste to našli a promluvili si s tím.“

Luskla prstem na číšníka, který si najednou uvědomil, že u stolu u okna někdo sedí, a objednala si víno a pro Felixe sódovku. „Chcete se na něco zeptat?“ řekla pak.

„Na spoustu věcí. Ale asi bude jednodušší, když nechám mluvení na vás.“

„Správně. Začínáte dostávat rozum. Takže... co víte o Starcích?“

„Že vládnou Západozemí?“

Ester se na něj podívala.

„Pardon, doháním seriálové resty.“

„Takže nic. On o nich ostatně nikdo moc neví. Pokud se mluví o magii jako o oceánu, tak Starci jsou ti, kteří žijí úplně u dna, v naprosté temnotě. Můžou tam být už od samotného

začátku světa, jako pravěcí ještěři, kteří zapomněli vyhynout. Neví se ani, jestli jsou to rozumné bytosti, jestli to jsou tvorové, bohové, démoni nebo prostě jen magická sedlina.“

„Podle inkvizice jsou všichni zlikvidováni... Tedy aspoň tak, jak můžete zlikvidovat něco, co nemůže umřít. Zapečetění, odlifrovaní do jiných dimenzí, prostě pryč.“

„Evidentně ne všichni.“

„Inkvizice jednoho dostala před dvaceti lety. Tvrdil, že je poslední.“

Ester se na něj nevěřičně podívala. Felix se usmál. „Koukám, že taky nevíte všechno.“

„Jste si jistý?“

„Naprosto. Byl jsem u toho. Byl jsem jeden z mála těch, kteří to přežili.“

„Tak v tom případě lhal.“

„Nemyslím si,“ řekl Felix. „Ne po tom, co jsem mu udělal.“

Ester se na Felixe podívala a poprvé v tom pohledu bylo něco, co vzdáleně připomínalo respekt.

„My jsme s nimi zkoušeli komunikovat... v roce 1934,“ řekla nakonec.

„A?“

„Starci zmizeli. A všichni mágové, kteří se s nimi pokusili mluvit, zemřeli. Zemřely jejich rodiny. Jejich příbuzní. Jejich služebnictvo. Lidé, kteří s nimi žili v jednom domě.“

„Hmm.“

„Nemůžete se divit, že teď, když se podle všeho znovu objevili, nechceme tohle opakovat.“

„A chcete do toho uvrtat mě.“

„Ano. Jistě chápete, že nemáte moc na výběr, takže budu ráda, když si odpustíme ty únavné tanečky.“

Chvilí bylo ticho, dokud nepřišel číšník a neprovedl obřad s naléváním vína. „Vodku,“ řekl mu Felix. „Velkou.“ Rozhlédl se kolem. „To vyhlazení... Myslíte, že se to týká i hotelů? Je tady moc milá pokojská. Nerad bych, aby kvůli mně zařvala.“

„Máme teorii, že ta jejich agresivní reakce byla hlavně zaměřena vůči mágům. Že budou lépe komunikovat s někým, kdo je hluboko pod jejich úrovní. S nějakým zástupcem lůzy.“

Felix do sebe hodil další vodku. „Je tak příjemné být respektovaný a uznávaný.“

Ester se zaklonila v křesle. „Máte s nimi zkušenosti. To je taky výhoda.“

„Každý je jiný. Jsou jako sněhový vločky. Jako vzteklý, vraždící, psychopatický sněhový vločky. Ten, se kterým jsem bojoval, byl postavený čistě na síle. Byl oslabený, umíral... a stejně...“ Felix se odmlčel. „Prostě to nebylo nic hezkýho.“

Ester odhalila svůj dokonalý chrup v perfektně vyvedené imitaci úsměvu. „Vidíte, a tohle bude s největší pravděpodobností ještě horší!“

Felix Jonáš do sebe hodil vodku a objednal si další.

* * *

Klaudie už v sobě měla pár skleniček vína, takže měla dobrou náladu a ještě to na ní nebylo poznat. Jen díky tomu se dokázala usmívat na sešlého pána v prodřených rukavicích, který seděl v kanceláři naproti ní. Pán se neusmíval.

„Všichni si to myslí. Vy si to taky myslíte, co?“

„Ne, já ne.“

„Všichni si to myslí. Myslí si, že se zabila. Ale ona se nezabila. To se pletou. Nikdy by to neudělala. Byla šťastná. To ten barák.“

„Jaký barák?“

Pán se na ni vztekle podíval. „O čem tady mluvím? Celou dobu?“

„Že se vám zabila dcera.“

„Vnučka! Vnučka!“ Pán vztekle vstal, odešel ke dveřím, otevřel je, chvíli stál s třesoucí se rukou na klice, zase je zavřel, vrátil se ke křeslu a znovu se posadil. „Vnučka!“

„Promiňte.“

„Jak si vás mám najmout, když ani nedokážete pořádně poslouchat?“

Protože jsme jediní, kdo se na tyhle věci specializuje, pomyslela si Klaudie a v duchu se plácla přes imaginární prsty. To z tebe mluví Felix, napomenula se. Buď milá. Měj trpěli-

vost. „Co kdybyste to všechno shrnul. Pěkně postupně. Od začátku. Ať se na nic nezapomene. Já si to budu psát.“

Klaudie vytáhla poznámkový blok a položila ho na stůl. Na okrajích listů byli namalovaní králíci. Pán se na ně zadíval. „Byla chyba sem chodit.“

„Chyba bude, když mi neřeknete, co se stalo. To je zadarmo. Teprve pak se můžeme rozhodnout, co s tím, a jestli si nás najmete, nebo ne.“

Klaudie si dala blok na klín, přehodila si nohu přes nohu a usmála se. Doufala, že vypadá odhodlaně a sebevědomě. A schopně. Vypadat schopně je taky důležité.

Bylo to na ní. Byla v tom sama a líbilo se jí to. Líbilo se jí být sama, bez ostatních, kteří by se stejně jen předváděli. Felix Jonáš byl se určitě ze všech sil snažil, aby působil neproniknutelně, *cool* a nad věcí. Vincenc by návštěvníka urážel a dával celému okolí na vědomí, jak na všechno kašle. A na to, co by dělal Walter, nechtěla ani myslet. „Povídejte,“ řekla.

„Moje vnučka...“ začal muž. „Přestěhovala se s mužem do nového domu. Druhý den po přestěhování muž zemřel.“

„To je mi líto,“ řekla Klaudie.

„Nikdy jsem ho neměl moc rád. Martička si zasloužila lepšího. Ale znáte holky, nedají si říct. Měla ho ráda. A jeho smrt nesla hodně těžce.“

„To věřím,“ řekla tiše Klaudie.

„Pak mi začala v noci volat. Tedy ne mně, mojí ženě.“

„Proč volala babičce a ne matce?“

„Moje dcera... Jsou s manželem rozvedeni... Žije v cizině.“

„Kde?“

„V cizině,“ řekl muž. Klaudie si udělala poznámku do bloku. „Že prý potkává muže na chodbě.“

„Svého muže?“

„Ano.“

„Toho, co zemřel?“

„Ano.“

„Jak... jak zemřel?“

„Zabil se.“

„Sám se zabil?“

„Strčil...“ Muž polkl a na chvíli se odmlčel. „Strčil si...“
„Nechcete se něčeho napít?“
„Ne. To je dobrý. Strčil si do krku hadici od sprchy. Strčil si ji až do žaludku. A pak pustil vařící vodu.“
Klaudie polkla. „A... je jisté, že si to udělal sám?“
„Dveře byly zavřené. Nebyly tam ani stopy... Jak to říká policie... Stopy po nějakém souboji.“
„To je dost divný způsob sebevraždy.“
„Ano.“
„A ona ho začala potkávat?“
„Nejprve prý jen na chodbě. Pak už byl i u ní v bytě.“
„Přibližoval se? Stále se zkracovala vzdálenost?“
„Ano... asi... To už nebyla ani moc schopná souvisle mluvit. Odvezli ji do blázince.“
„A tam se...“ Klaudie nedopověděla.
„Ne. Ne, to ne. Udělalo se jí lépe.“
„Přestalo to?“
„Přestalo. A tak ji pustili.“
„A vrátila se zpátky do svého bytu,“ domyslela si Klaudie.
„A začalo to nanovo.“
„To nevím.“
„Nevíte?“
„Hned první noc po návratu se zabila.“
„To... Nezlobte se, že se ptám –“
„Jak? Chcete se zeptat, jak to udělala?“
„Ano.“
„Koupila si... Zřejmě si koupila... Pár desítek metrů ostnatého drátu. Svlékla se do naha, důkladně se tím drátem ovázala, jeden konec uvázala na střechu... Muselo to být těžké, to už musela být celá od krve, střecha byla krví úplně pokrytá... Jeden konec uvázala a skočila dolů.“
„Bože můj! Rozřízlo ji to na kusy.“
„Ne. Bohužel ne. Jen se to zařízlo hluboko do masa. Kosti to zarazily. Vykrvácela.“
„Bože můj!“ zopakovala Klaudie.
„Visela kousek od okna, kde bydlí starší manželé. Tvrdili, že neměli puštěnou televizi a neslyšeli žádný křik.“

„A nenašli tam stopy po někom jiném?“

„Ne. Jen její. Spoustu jejích otisků prstů.“

Klaudie se skoro bála zeptat. „Měli... měli nějaké děti?“

„Ne. Naštěstí žádné. Ještě byli mladí. Sotva se vzali. Neplánovali je. Tehdy mě to mrzelo. Teď... teď jsem rád.“

Klaudie se podívala do svých zápisků. Stránka byla skoro prázdná. Měla by toho víc zapisovat. „Je mi líto vaší ztráty. Slibujeme vám, že se na to podíváme. Dejte mi adresu –“

„Nebylo to první takovéhle úmrtí v tom domě.“

Klaudii zamrazilo. „Kolik...“

Muž vytáhl na stůl modrou igelitku a vyndal z ní svazky papírů. Skoro se mu do ní nevešly. Byly to desítky béžových kancelářských desek. Na každé z desek jiné jméno. „Hodně. Hodně.“

* * *

Na schůzku nedorazil Vincenc, takže proběhla v pohodě a za půl hodiny bylo všechno vyřešené. Felix, se slabou kocovinou, naservíroval Klaudii a Walterovi, který se pořád podobal tlusté zpoceně kouli oblečené jako Malý lord, silně naředěnou verzi informací. Prostě další průzkumná mise, která se může posrat. Ostatně, posralo se to zatím vždycky, tak proč by se tady na to muselo nějak zvlášť upozorňovat? Takže si Starce nechal sám pro sebe.

„Já mám taky něco,“ řekla Klaudie a praštila o stůl hromadou papíru.

„Daňové přiznání?“ zeptal se Felix.

„Kéž by. Mrtví. Všichni z jednoho baráku.“

„Ale ne,“ řekl Walter. „Další posedlý barák. Do toho nejdu.“

„Co?“

„To není moje parketa. Mrtví mají být z masa a kostí. Duchové jsou příliš...“ Walter zamával rukama, „... dangereux.“

„Už jsem přijala peníze,“ řekla Klaudie. „Jestli do toho nejdete se mnou, tak jdu sama.“

„Teď hned? Vždyť...“ Walter ukázal na Jonáše. „Máme práci.“

„A proč by měla být tahle práce důležitější než to, co mám já?“ rozčílila se Klaudie. „Nejdřív –“

„P. Š. T.“ řekl Felix Jonáš.

„Co?“

„P. Š. T. Pšt. Pamatujete někdo strýčka Jedličku? Jak já ho nenáviděl... A hele, už je z něj nostalgická vzpomínka. Možná to je princip stárí. Že začínáme milovat to, co jsme v mládí nenáviděli, a nenávidět u ostatních všechno, co jsme v mládí sami dělali.“ Felix Jonáš se zadíval do stropu a chvíli přemýšlel. „Ne. Na dobrý bonmot je to moc složitý.“

„Mířil jsi s tím někým?“ zeptala se Klaudie.

„Abyste tak neřvali.“

„Nikdo tady neřval.“

„Stejně. Navíc mám řešení. Já s Walterem si vezmeme na starost podzemí a ty s Vincencem se postaráte o barák.“

„S Walterem,“ řekl Walter.

„Co?“

„Řekl jsi to obráceně. Vždycky děláš s Vincencem.“

„Vždycky ne.“

„Kdy třeba?“

„Třeba teď. Teď dělám s tebou. Teda pokud bys radši nešel do začarovaného baráku.“

A pokud měl jednat se Starci, bude lepší, když u toho nebude Vincenc a nebude se s nimi hned chtít prát.

„Jak moc je ta budova nebezpečná?“ zeptal se Felix Klaudie.

Klaudie se podívala na kupku složek. „No –“

„Jak se na to tak koukám... tak zhruba... padesát mrtvých?“

„Padesát šest. Ale je tu deset případů, které jsou téměř na sto procent přirozená úmrtí, a u dalších deseti je to tak padesát na padesát.“

„Ale i tak,“ Felix se natáhl po složce, ale Klaudie na ni položila ruku. Nechtěla, aby se díval na fotky a začal mít ochranné instinkty. Pocit, že by mohla mít případ sama pro sebe, že by byla svým vlastním šéfem, byl víc než příjemný. „Je to od sedmdesátých let, kdy ten panelák postavili. Čili to není ani jeden mrtvý ročně. Pokud tam něco je, tak to má svůj vlastní rytmus. Nic mi nehrozí.“

Felix dal ruku pryč. „Vždycky něco hrozí.“

„S Vincencem budu v bezpečí.“

V tom jí musel dát Felix za pravdu. Rozhodně bude s Vincencem ve větším bezpečí než oni s Walterem. Vlastně to byla skvělá záminka, jak Klaudii odklidit z cesty. Jestli se má něco stát, tak to nemusejí odskákat všichni.

Jenom on a Walter. A to pro lidstvo nebude ani v jednom případě žádná velká ztráta.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Tak sežeň Vincence. Sama do toho nelez. A my s Walterem se půjdeme podívat na nemocné.“

„Mám vzít pomeranče?“ udělal Walter vtip a Felixe napadlo, že Starci nejsou to nejhorší, co ho na akci čeká.

* * *

Felix Jonáš vystoupil z tramvaje číslo 4 a kráčel ulicí k nemocnici. Nebyla to příjemná jízda. Poslední dobou měl při procházkách Prahou pocit, že většina místních obyvatel byla počata při sexu mezi sourozenci. Nebo se sem svázejí defektní jedinci z celé republiky. Že by se to za těch pět let, co byl mimo, tak změnilo, nebo prostě jen stárne a je mnohem nesnášenlivější?

Na zadním skle bílé škodovky stojící na chodníku u zastávky byl velký nápis „Jednou všichni spatří Ježíše“. Bezdomovci, žebřáci, mongoloidové, výběrčí na charitu, fetišáci vydávající se za výběrčí na charitu, vztekli důchodci, psychopati, úspěšní mladí tlustí muži řvoucí do mobilů, a teď ještě Ježíš. Přesně to mu chybělo.

Walter na něj čekal před nemocnicí. „Jaký je plán?“

„Kdo říkal, že mám nějaký plán?“

„Tak co tam budeme dělat?“

„Dívat se.“

„Po čem?“

„Až spatříme Ježíše.“

„Někdy ti nerozumím.“

„To je tím, že huhlám,“ řekl Felix Jonáš. „Následuj mě.“

Zpoza přepážky ve vstupní hale nemocnice se na ně dívala blondatá hlava. Ústa ohraničená tenkou demarkační čarou rtěnky se neochotně otevřela. „Co potřebujete?“

Felix zamával peněženkou. „Jsme z ministerstva. Kontrola dodržování hygienických norem.“

„Oukej,“ zavlnila se rtěnka a blondatá hlava se vrátila k *Blesku*.

„Oukej,“ řekl Felix, zklamaný snadným vítězstvím, a sklapl peněženkou. „Kómatáci jsou v prvním patře.“

Prošli přízemím a na druhém konci nastoupili do výtahu, který byl obrovský, kovový a skřípal, jako by se prodíral šachtou o číslo menší než on sám. Zavíral se pomalu a na tři etapy.

Když dorazil do patra, nejprve se s trhnutím zastavil, pak na moment zhaslo světlo, znovu se rozsvítilo, chvíli bylo absolutní ticho a teprve pak se začaly otvírat dveře.

Chodba byla prázdná a páchla saponáty. Jedinou ozdobou stěn byly nápisy se jmény oddělení. Sem nemělo smysl dávat barevné kopie slavných obrazů a výchovné plakáty. Byli jste v kómatu, už jste nepotřebovali potěšit ani vychovávat.

Felix vyhlédl na chodbu. „Cítíš něco?“

„Dezinfekci.“

„Něco kromě dezinfekce?“

Walter se rozhlédl. „Rien. Nic.“

Pokoj pro pacienty v permanentním vegetativním stavu byl až na konci chodby. Felix vytáhl z kapsy slánku. I když bylo jasné, že proti Starcům nebude moc platná, stejně ho dotek skla v dlani uklidňoval.

„Chtěl bys být radši mrtvý, nebo v kómatu?“ zeptal se Walter, zatímco mu nedávno vytírané linoleum mlaskalo pod podrážkami bot.

„V kómatu,“ nemusel ani přemýšlet Felix. „To máš ještě šanci. Nejsi mrtvý. Můžeš se probít.“

„Jenže co když se probereš v devadesáti, zjistíš, že máš život za sebou, že ty, s kterými jsi ještě včera mluvil, jsou po smrti, že jsi všechno promarnil – a umřeš.“

„Což se moc neliší od normálního života. Jen je to rychloposuvem. Pořád bych spíš bral kóma.“

„Někdy je lepší mít jistotu. Je to něco, jako když se někdo ztratí. Je lepší doufat, že se někdy vrátí, nebo vědět, že je mrtvý a smířit se s tím?“

Felix se na něj chvíli díval a pak ukázal prstem dopředu. „Už se blížíme. Dívej se kolem.“

„Po čem?“

„Po čemkoliv podivném.“

Walter se rozhlédl, ale neviděl nic. „Měl jsi vzít Vincence. Ten má na tohle lepší nos.“

„Zvládneme to i bez něj,“ ujistil ho Felix. Walter předvedl něco, co by se z nedostatku jiných slov dalo označit za radostné zapřčení, což je u člověka, jehož přirozenou barvou je mix bílé a zelené, docela neobvyklý stav. „Jasně,“ řekl Walter. „Zvládneme to.“

Felix Jonáš přešel ke dveřím, za kterými se skrývali lidé v kómatu, a otevřel je.

Místnost byla prázdná.

„Nebo taky ne,“ řekl Felix.

* * *

Klaudie zírala do hlubin pekla a peklo na ni zíralo zpátky z dřevěných ramínek. Rozevřela druhou část skříně, jestli tam nečeká inspirace, co si vzít na sebe, když jdete vymýtat panelák. Stála před skříní už asi půl hodiny jen v podprsence a kalhotkách a snažila se přijít na dokonalou kombinaci. Barevná trička rovnou vytrídila. Zkusila jedno černé s větším výstřihem, ale k němu nemohla najít správnou podprsenku a bez správné a pořádně pozdvihující podprsenky byl výstřih v jejím případě na nic. Navíc si nebyla jistá, jestli se to sluší, vstupovat do koupelny zla s výstřihem. I když, i zlo se určitě rádo kouká na kozy.

Asi by se hodilo spíš něco decentnějšího. Musím vypadat seriózně. Zkusila několik halenek, ale většina z nich byla v zářivých barvách, takže vypadala spíš jako něco mezi sboristkou z muzikálu *Vlasy* a dopravním poutačem.

Na chvíli to vzdala a odešla do kuchyně, aby si nalila další skleničku vína. Úchyl od naproti zase seděl u okna a zíral na ni. Ukázala mu prostředníček a odešla s vínem zpátky před skříní.